

gondolnak, az esőcseppekről a kegyelem kiáradására), akik megindultan tudnak nézni egy ártatlan gyermekarcot, akik átérzik a gyakorlatban az embertestvériség s az Isten-atyaság nagy mélységét, egyszóval: akik mindent *lélekkel* néznek.

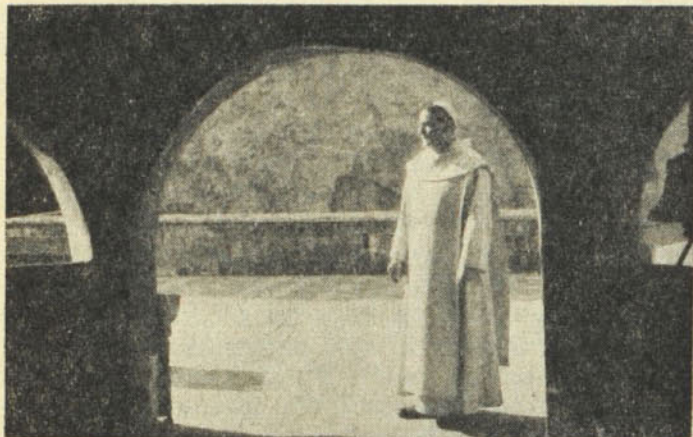
Jézus titkait elfogadni soha el nem felejthető lelki élmény. A szerető szív szép titoknak érez mindent, amit a szeretett Lényről megtud. Akár prédikációból, akár egy eseményből, akár egy könyv sorai közül szól hozzá a Lélek, úgy érzi, *így* csak neki szól.

A Lélek titka a mennyország előíze. Milyen lesz a kinyílt titok odafönt, szemtől-szembe, ha most fátyol alatt, hűnyt szemmel, igazán a titok leplében ilyen szép? *Milyen lesz az?*

Falbrecht Alice:

Az én utam Krisztushoz

Különös hely, ahova az Úr engem állított. Körül nézek, kopár sziklák vesznek körül, szemem hiába keres rajtuk zöldelő füvet. Szomjas vagyok! De nincsen sehol csörgedező patak. Görnyedve végzem

Pálos kolostor-részlet (Budapest).

a kötelességemet, — de sokszor, felegyenesedve feltekintek az égre és kutató szemem kérdésekkel ostromolja az Istent. Mint a napszámos, aki elvégezve munkáját, elmondja gazdájának egész privát életét. Régesrég, 2000 évvel ezelőtt itt járt a földön az Úr. A tájakon keresem a lábnyomát, keressük az Urat, mert az Úr lelkének egy darabját ültette be a mi lelkünkbe. Uram! Mi szeretjük a szépet! De az igaz, elmúlhatatlan szépség csak Nálad van. Uram, mi keressük az igazságot, de az csak Nálad van. Uram, mi kívánjuk a tökéleteset, de nem ismerjük meg addig, amíg Hozzád nem kerülünk.

Itt jártál Uram a földön köztünk! Lábad nyoma előtt a földre borulok, Uram! Látlak, amint ott méz az utakon és az emberek nem látnak Téged. Látlak, Krisztus, fehér bővenomló köntösben, saruban és hullámos hajjal menni az úton — most, itt, a mi utainkon. Forró szeretettel kíséri a tekintetem alakodat. Ott lebeg lényed a villamosok zakatolása között — ott jársz Uram a köves nagyváros utcáin, a Gellérthegy kertjei között, a Duna hullámain... mikor ezer fényben ragyognak a hullámok, látlak ott járnunk felettük, mint egykoron...

Látlak, Krisztus! Szeretnék utánad rohanni, amerre csak méz. Nem látom és nem hallom többé a nagyváros láróját, — csak Téged, Uram! Por-

ban a lábaid előtt szeretném lesni a hangodat és mindenem át csak a Te szelíd tekintetedet látom! — Boldogok, akik nem láttak és hisznek. Hiszünk Benned, Uram, szeretetünk lát Téged most, köztünk érez Téged és boldogító az édes jelenléd szívünkben!

Üres edényt hoztam Neked, Uram! Minden virágom kihullott belőle, minden fény kialudt. Már fájdalom sincs benne, sem vágy, sem remény, sem küzdelem. Harcok és ígéretek nélkül csak csendesen leteszem fejemet, Uram, lábaid elé. Más mindenki sok ajándékot hoz Neked, én csak egy üres edényt hozok és tudom, hogy színing megtöltöd kegyelmeddel...

Dr. Kisbán Emil:

Máriavölgy, a híres pálos kegyhely¹

A Felvidék szent helyei közül a legrégebbek egyike minden bizonnyal Máriavölgy. Eredete a legendák homályából ekként körvonalozódik elénk: A remeteéletet hazánkban meghonosító Szent Gellért példáján felbuzdulva a Felvidéken már első szent királyunk korában éltek világtól elvonult, szemlélődésben elmerült jámbor emberek, remeték. Közülük az egyik, hogy ájtatossága közben tisztelőnek tárgyát, a Szent Szűzet állandóan maga előtt láthassa, egy hársfa törzséből a Szent Szűznek az isteni Kisdedit tartó szobrát kifaragta s a közeli kápolna oltárára helyezte. Ám a remete a pogány felkelések és a rablók gyakori rajtaütései miatt, bizonytalanná vált élete miatt más vidékre költözött s ekkor féltett kincsét, a Mária-szobrot a forrás mellett álló öreg fa odvába rejtette.

A II. Endre korából származó legenda folytatása szerint egy hírhedt rablónak felesége Isten kútönös csapásaként két szörnyszülöttnek adott életet. Az asszonynak álmában a Szent Szűz azt tanácsolta, hogy mossa meg gyermekeit a forrás vizében, s íme: csodák csodája, szép emberi külsőt nyertek! E csodának hírére lett Máriavölgy kegyhelyé. Először a környék, később távoli vidékek lakói is odazarándokoltak, hogy Mária segítségét kérjék. S a csodák valóban megismétlődtek. Hamarosan egy vak és béna asszony nyerte vissza látását és végtagjainak rugalmasságát. Majd igen sokan testi egészségüket, lelki egyensúlyukat kapták vissza. Történt pedig, hogy itt az újból megtelepedett remeték egyike azután egy alkalommal megtalálta az odvas fába rejtett, de onnan a forrás vizébe zuhant, indákkal és fővennyel leplezett szobrot. Istennek hálálkodva, áhitattal emelte ki a szobrot a forrásból s az erre a célra emelt kápolna oltárára helyezte el.

A csodás események híre még a királyi udvarba is eljutott. Így történt, hogy Nagy Lajos királyunk díszes kísérettel idezarándokolt s térdenállva fogadta meg, hogy ha a török ellen diadalmaskodik, a máriacelli bazilikán kívül a Szent Szűznek itt is templomot emel. Álmában az Istenanya megjelentette neki győzelmét, amit másnap hadbakerülő seregének kihirdetett s ezzel oly nagy lelkesedést öntött harcosaiba, hogy velük csatát nyert.

Nagy Lajos ettől kezdve sűrűn járt Mária-

¹ Elhangzott a rádióban (Bp. II.) IX. 7-én.